

עטרת שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בגשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים
פרשת לך לך

בס"ד, עש"ק פרשת לך לך
י"ב חשוון תשפ"א – שנה י"ב גליון תקל"ב

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים
5:28	6:08	4:15
5:29	6:04	4:30
6:52	7:04	5:35
6:42	6:54	5:25

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וַיֹּאמֶר הוֹי"ה אֶל אֲבָרָם לֵךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאךָ (יב א)

איזה לבוש ושמלה, ואח"כ 'ויפרד לומט מעמו' עיי"ש. וזה ע"י 'ויסע אברהם הלך ונסוע הנגבה' (יב טו) ופרש"י שהוא לדרומה של א"י. וזה אמרו חז"ל (בבא בתרא כה:): הרוצה שיחכים ירדים. היינו שאברהם אבינו כל רצונו היה לבוא לחכמה בחינת התורה, כי ע"י התורה יהיה 'ויפרד לומט מעמו' היצה"ר, וכמו שאמרו חכמז"ל במסכת סוכה (נב:): תנא דבי ישמעאל, אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ עיי"ש.

וממשיך התורה לומר שע"י כל מה שתיקן או 'יעתק משם ההרה' (יב ה) היינו דוה פירש רבינו-בחי ש'ההרה' מרמז להשכינה, אשר הר המוריה מכון כנגדה עכ"ל. והכוונה בזה לפי זה, שידוע מה שאמרו חז"ל בפסחים (פח:): לא כאברהם שכתוב בו הר, ולא כיצחק שכתוב בו שדה, אלא כיעקב שקרא בית עיי"ש. היינו שכל אחד תיקן והעלו את השכינה כפי מדרגתם, שאברהם אבינו צריך לתקן ההר בעצמו, וזה מרמז 'ההרה' שהוא תיקן את החלק השכינה בחינת הר, ויצחק אבינו יותר בחינת שדה, עד שיעקב אבינו עשה לשכינה בחינת בית.

וממשיך הפסוק לפרט בחינתו של אברהם אבינו שהיה 'מקדם לבית-אל' היינו לפני בחינת הבית של יעקב, ויט אהלה' שהיה בחינתו רק בחינת אוהל ולא בית, 'בית אל מים' כצד אחד כמערכ של אברהם היה בחינה בית שעוד לא נתקן, וכצד השני כמזרח 'והעי מקדם' היינו והעי"י בני' יחוד צ"א, שהיה מקדם שעוד לא היה היחוד ביחודא שלים, ועל הבחינה שלו בחינת הר 'ויבן שם מזבח' העלה את השכינה בחינת מזבח בשלימות.

רעוא דרעיון תשנ"ט לפ"ק

מרמזו כאן התורה 'לך לך' בנ"י מאה, שאברהם אבינו היה צריך לתקן קומת אדה"ר ממה שנתמעטה למאה אמה.

וע"ז מכאן התורה שהתיקון היא ע"י שיתקן את שם הו"ה, ולהיות מרכבה לשמו יתברך, וזהו 'מארצך' מרמז לה' אחרונה של שם הו"ה בחינת מלכות, 'וממולדתך' מרמז לו' של שם הו"ה בחינת יסוד ז"א קדישין, 'ומבית אביך' מרמז לה' ראשונה של שם הו"ה בחינת בינה, כי בינה הוא הבית לאבא חכמה כידוע, 'אל הארץ אשר אראך' מרמז לו' של שם הו"ה בחינת חכמה, בסוד אבא יסד ברתא (זוה"ק ח"ג רנח:). שחכמה מתקן את בחינת הארץ, וגם איתא בזוה"ק (ח"ב יב:): עה"פ 'מרחוק הו"ה' נראה לו' (ירמיה לא ב) שהוא בחינת חכמה.

וע"י שיתקן את שם הו"ה, אז יבוא עליך כל הברכות האלו 'ואעשך לגוי גדול' בחינת ה' אחרונה, 'ואברכך' בחינת ו', 'ואגדלה שמך' בחינת ה' ראשונה, 'והיה ברכה' מרמז לו' בחינה חכמה כהידוע מכוונת מטבע ברכות עיי"ש. וע"י שיהיה אברהם אבינו מקור הברכה והשפע, אז ממילא 'ואברכה מברכך' וגו' שהברכות יהיו מסורים בידך.

וזהו כוונת רש"י והזוה"ק שלך לך הוא להנאתך ולטובתך לתקונך לגרמך.

והנה אע"פ שכבר תיקן כל הקומה שלימה שלו מ"מ הולך אתו לבוש של משכא דחויא, כמוש"כ אא"ז רבינו הגאון הקדוש רבי יצחק יהודה יחיאל מקאמרגא זצוק"ל זיע"א בשם דודו הגה"ק רבי צבי מוידיתשוב זצוק"ל, בספה"ק נתיב מצותיך (נתיב התורה א ד) עה"פ 'וילך אברם כאשר דבר אליו ה' וילך אתו לומט' (יב ד) לומט הוא מלשון 'לומט בשמלה' (שמואל-א כא ט), דהיינו שאברהם הצדיק הולך בדברי השם, ובהכרח בכל התחלות קשות הולך אתו

פרש"י 'לך לך' להנאתך ולטובתך. ובוזוה"ק איתא (ח"ב לב:): רבי שמעון אמר, 'לך לך' לתקונך לגרמך.

והביאור בזה יש לומר, דהנה כאן מדובר לאחר שיצא אברהם אבינו מאור כשדים, כמו שכתוב בסוף פרשת נח 'ויצאו אתם מאור כשדים' (יא לא) ופירש שם רש"י (יא כח) שאור כשדים מרמז על מה שהשליכו את אברהם אבינו לכבשן האש, משום שכיתת צלמיו של נמרוד עיי"ש.

ולכן כשראה הקב"ה שאע"ה מסר נפשו על קידוש השם במסירות נפש למען שמו יתברך, אמר לו הקב"ה איך הוא הדרך לתקן את כל אברך, ולקדש כל אבר ואבר, שתהיה קומה שלימה בחינת עולם קמן, ולהיות מרכבה לקדושה עליונה בעשר מדרגותיה, כי האדם נברא ברמ"ח אברים ושס"ה גידים גשמיים, ובעשותו אחת מרמ"ח מצות עשה אזי ממשיך חיות מהמצוה אל האבר הפרטי המתייחס לאותה מצוה, וכן במניעת לא תעשה ממשיך חיות אל הגיד הפרטי.

וכמו כן צריך לתקן הקומה שלימה עם כל בחינותיה כמו שהיתה באדם הראשון קודם המיעוט, וכמו שאיתא בלקוטי-תורה (וירא) ממרן האריז"ל, שאברהם היה צריך לתקן החטא של אדה"ר, כי היה לו חלק מאדה"ר.

וזהו מה שמרמזו כאן התורה באמרו ב"פ 'לך לך', על מה שאמרו חז"ל במסכת חגיגה (יב ע"א) וז"ל: דאמר רבי אלעזר, אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע שנאמר 'למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ' (דברים ד לב), וכיון שסרח הניח הקב"ה ידיו ומיעטו שנאמר 'אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה' (תהלים קל"ט ה), ובילקו"ש (דברים רמז תתכו) איתא, שמייעטו והעמידו על מאה אמה עיי"ש. וזה

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

**וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל וְאֶבְרַךְ וְאֶגְדֹּל אֶתְּהַלְּלָהּ שְׁמִי
וְהָיָה בְּרִכָּה (ד' כ"ב).**

פירש רש"י הקדוש, יכול יהיו חותמין בכולן, ת"ל והיה ברכה כך חותמין ולא בהם. אפשר לרמוז שהכתוב בעצמו מרמז שרק באברהם אבינו חותמין ולא ביצחק או ביעקב. כי והיה ברכה בנימטריא רנ"ג, ואברהם עם האותיות בנימטריא רנ"ג, לרמוז שרק באברהם אבינו חותמין ולא ביצחק ויעקב.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

וַיִּתְחַלַּק עֲלֵיהֶם לִיקָה הוּא וְעֵבְרִי וַיִּפֶּם (ד' טו).

ואמרו חז"ל שאברהם היה זורק עפר ונעשה חצים (תענית כא), ויש אומרים הם זורקים חצים ונעשים עפר. ושמעתי משם אדוני מורי ורבי מוהר"ר אברהם יהושע העשיל מאפאמא, יש במדרש (תנא דבי אליהו רבא י' מנן) אם יראה ורומח בארבעים אלף בישראל (שופטים ח). אם יהיה שני צדיקים כאברהם,

עליהם הכתוב אומר 'מנן' אם יראה ורומח'. ואין דור פחות מששים רבוא. יגיע לעשרים אלף, צדיק אחד, ולארבעים אלף, שני צדיקים כאברהם. ואצל אברהם יש פלוגתא, אם הוא זרק עפר ונעשו חצים, אם כן

לפירוש זה לא היה צריך לרומח, כי עפר שלו נעשו רמחים וקשתות, וליש אומרים שזרקו חצים ונעשו אפשר אין צריך למנון, להגן בעד עפר, ואם יהיה

ארבעים אלף בישראל או יש שני צדיקים כאברהם ביניהם, אז זכותם גדול שהם זורקים עפר ונעשו קשתות ורמחים, ואין צריך לרומח, וחצים שזורקים עליהם נעשין עפר, ואין צריך למנון, והוא 'מנן' אם

יראה ורומח בארבעים אלף בישראל' שהרי יש שני צדיקים כאברהם, ואין צריכים לא למנון ולא לרומח,

ושפתים ישק מתוך מדבש.

'נוצר חסד' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

**וּמְלִכֵי צֶדֶק מְלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּזֵּן וְהוּא
כְּהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן (ד' יח).**

אפשר לפרש, על פי חכמנו"ל במסכת ברכות (לה).

במשנה, כיצד מברכין על הפירות, על פירות

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

**וּמְלִכֵי צֶדֶק מְלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּזֵּן וְהוּא
כְּהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן (ד' יח).**

כלומר בני ישראל הקדושים וצדיקי הדור האמיתים מבקשים ומתפללים מאת הקב"ה, ואומרים

להקב"ה ומלכֵי צֶדֶק היינו מלך מלכי המלכים הקב"ה, בודאי בלי ספק הוא צדק בכל עניני דרכים שמדריך אותנו, ואפילו שיש לנו דחקות פרנסה וכן שאר עניני צער

שעובר ח"ו על בר ישראל, אעפ"כ יודעים בני ישראל הקדושים באמונה שלימה שהקב"ה הוא צדק בזה, אלא

הוא עצמו בעונותיו גרם שיהיה לו כך, וכן מלך מלכי המלכים הקב"ה הוא שלם בכל השלימות בלי שום חסרון

בחקו יתברך, והוא אפילו שאנחנו חוטאים לפניו יתברך, אל תאמר שנעשה ע"י חמאך איזה פגם למעלה ח"ו וחס

מלאהכור לומר כן.

אלא כל אחד כפי שעובר איזה עבירה רחמנא ליצולן, כך נסתם צינור שלו מהקדושה ואין יורד לו שום חיות

דקדושה, וממילא כשרואים הקליפות שצינור דקדושה של איש זה הוא נסתם או יש לו כת לקמרג עליו עוד, עד

שמונע ממנו לזה פרנסה ח"ו ולזה רפואה וכיוצא בו הרבה עניני צער שיראע ח"ו לבר ישראל בעודו בעולם הזה,

אבל למעלה בעולמות העליונים חס מלאהכור לומר שמגיע שם איזה פגם נגשם של עבירה, אלא שם הוא הכל

שלם והוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל אמן.

וזהו שאמר הכתוב הקדוש מלך שלם וכל זאת יודעים בני ישראל הקדושים, אעפ"כ לפי שאנחנו בניך ואתה

אלקינו ואבינו, תרחם עלינו כרחם אב על בנים (תהלים קג).

והוציא לָחֶם וַיִּזֵּן ר"ל פרנסת לָחֶם הזה שישפיע הקב"ה לנו, יהיה בשמחה ובהסברת פנים בפנים צוחקות

בלי טרחא, בסוד (תהלים קד טו) 'ויזין ישמח לבב אנוש' כנודע, והוא הבקשה אעפ"י שאין אנחנו ראויים אעפ"כ

הוציא לנו לָחֶם וַיִּזֵּן, והוא כי ע"י שיהיה לנו פרנסה ברויח או נהיה כולנו בבחינת כְּהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן בהנהגה של

חסדים טובים זה לזה וכן במצוות ומעשים טובים כנודע.

בן ביתי ח"ו דף לג: מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

האילן הוא אומר בורא פרי העין, חוץ מן היין שעל היין הוא אומר בורא פרי הגפן, ועל פירות הארץ הוא אומר בורא פרי האדמה, חוץ מן הפת שעל הפת הוא אומר המוציא לָחֶם מן הארץ. ורש"י הקדוש מפרש הטעם, שמתוך חשיבותו קבעו לו ברכה לעצמו, וכן הפת. נמצא מזה המשנה, שעל הכול מברכים ברכה כללית, להוציא לָחֶם ויזין שעליהם אומרים ברכה לעצמם מחמת חשיבות, שאי אפשר לחיות בלעדיהם, כי הם סועדים לאדם, וכמ"ש בפסוק המובא שם בנגמרא (שם ע"ב), 'ויזין ישמח לבב אנוש ולחם לבב אנוש יסעד' (תהלים קד טו).

וזה אפשר לרמוז בפסוק 'ומלכֵי צֶדֶק מְלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּזֵּן' שהוא היה יודע ברוח הקודש שלעתיד החכמים יחייבו לברך על היין ולחם ברכה בפני עצמו משום חשיבות, דלא כשאר דברים שמברכים עליהם ברכה כללית, והוא 'הוציא לָחֶם ויזין' שהם יצאו משאר דברים, שעליהם צריכים לעשות ברכה בפרטיות. ומאופה היה יודע, כי זהו כְּהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן' שהיה יודע הכל ברוח הקודש.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

**וַיִּשְׁמַעְאֵל בְּנוֹ בֶן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּהַמְלוֹ
אֵת בְּשֵׁר עֲרֵלְתוֹ (ד' כ"ה).**

שזה עיקר מצות מילה, להעביר ערלת הלב מדות רעות וכל רע של יצר הרע, התלהמות היצר באש של גיהנם הנוער בלב הרשעים לניאוף ולכעס ולגאווה ולרציחה להיות נוקם ונוטר כעמלק, כמו שבארנו

בישמעאל כתיב 'בהמלו את בשר ערלתו' שהוא המפל לעיקר הערלה, כי הערלה הוא הרע של כל מדות רעות והאות רעות וזה עיקר ערלה, ואותו חתיכות

בשר של הערלה אינו אלא מפל שהרי מולי גוים נקראים ערלים (נדרים לא:), כי הערלה והרע על שמם

לכך כתיב אצל רשע 'את בשר ערלתו' המפל לערלה, ובאברהם כתיב 'בהמלו בשר ערלתו' שהעביר העיקר

ג"כ כל הרע והערלה שהיה עדיין אחוז בנפשו העביר הכל.

'זהר חי' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

וַיְהִי אֲבָרָם בֶּן תְּשַׁעִים שָׁנָה וַתְּשַׁע שָׁנִים וַיָּרָא הוּי"ה אֶל אֲבָרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי אֵל שְׂדֵי הַתְּהַלְּלָהּ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים (ד' א')

לשער המ"מ, ועד עתה אינו נקרא תמים עוד, אלא דייקא כשכא בעוה"ש"ת לשער החמשים או והיה תמים, לזה

אמר לו אנכי א"ל שד"י שהוא אמא עלאה ששם חמשים שערי בינה, התהלך שם בשערים אלו, לפני היינו בעבודתך הכשירה, עד שתבוא לבחינת

והיה תמים שער החמשים.

'בן ביתי' ח"ו דף נ"ב: מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

כלומר פסוק זה נדרש נגד מדת נצ"ח, ר"ל כשבא אדם למאה שנה הוא כאלו עבר ובטל מן העולם (אבות ה כא), וזה אמר הכתוב הקדוש כאן ג"כ כשבא אברהם

לצ"ט שנים, או ירדא ה' אליו ויאמר לו אני א"ל שד"י שהוא בינה, ר"ל שהודיע אותו שיש חמשים שערים

דקליפה רחמנא ליצולן ששם הולכין כל הגוים ורשעים, ויש חמשים שערי בינה דקדושה שבהם הולכים ישראל

הקדושים כדאיתא (בס' חסד לאברהם נהר כ'), וכשרצה

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

בתי חרושת ששייך לישראל באיזה אופנים אפשר להשכירו לגוי, ובשכר הגוי לשנה. סימן רמג.

מינה לישראל, ואין לו ריוח מעשיית שבת, וגם אין הריוח ברור כל כך במלאכת שבת, וגוי ודאי אדעתא דנפשיה עביד, ומשתרשי ליה בעשיית היין שרף והשכר, והלבנים, וזכוכית, ולישראל אין נפקא מינה כלל בהשלמת המנין בין עשיית שבת לחול, ואין הרווח ברור, על כן גם זה מותר לצורך גדול¹:

ו. אם שכר הגוי לשנה², אם עבר ולא מיחה והניחו להתעסק בחול ובשבת והביא הגוי את השכר לישראל בהבלעה עם שאר הימים, כגון שהביא לו שכר חדש ושבוע ויום השבת ביניהם, שאין כאן משום שכר שבת, והישראל אינו מקפיד עליו שיעשה בשבת אלא שלא מיחה, דגוי אדעתא דנפשיה עביד שלא יקבל שכר פעולתו בתרעומת, אלא רוצה להנות בעל הבית אף על פי שאסור³, אף על פי כן מותר הישראל להנות מאותן מעות⁴, דהא בשדה מותר לכתחלה בענין זה⁵, אף שכאן נהנה ישראל ממלאכת שבת, להט"ז⁶ מדינא שרי, ולכן המעות גם כן מותר:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

ז. רמ"א בסוף הסימן ואם עבר והשכירו במקום האסור, י"א ששכרו מותר, וי"א שאסור, וכן עיקר, ובמג"א (שם סק"ה) מביא מהב"ח דלא פליגי דבמקום דאסור רק משום מראית עין בדיעבד שכרו מותר, אבל אם הביא שכר שבת לבדו אסור, והביאו במשנ"ב (סקט"ז). ומחלק דאם האיסור הוא משום מראית מותר לקבל השכר, ואם האיסור מדינא אסור לקבל השכר.

ח. עיין בסוף סימן רמ"ה בביה"ל (ד"ה אסור ליהנות) דמביא מה'בגדי ישיע' של המרדכי שאומר לחד גירסא דדוקא לכתחילה אסור לו לקבל שכר שבת אבל בדיעבד אם קיבל אין ההנאה מזה אסור, ומסיים הביה"ל דמלישנא דשר"ע לא משמע כן ונשאר בצ"ע.

ט. דבקבלנות מותר בשדה כיון שאין נהנה מהמלאכה בשבת, דאם לא יעשה היום יעשה למחר.

י. הט"ז (סימן רמד סק"ה) מתיר להרמב"ם בקבלנות. ועיין במשנ"ב (כאן סק"י) דמביא דאפילו לדעת הט"ז יהא אסור כאן במרחץ, כיון דרגילות להקפיד על הא"י כשמבטל איזה יום.

ה. ישראל שיש לו 'גראלניע' [מבשלת שְכָר] או 'ברייא הויז' [בית משרפות של יין שרף] או 'ציגעלניא' [בית חרושת ללבנים] או 'הוטיין' [בית חרושת] של כלים זכוכית וחרס.

ב'גראלניע' מתנה עם המיינסטער [האומן] שמכל קאָריץ [מדה] תבואה יתן לו כך וכך יין שרף, והיותר שייך אל הגוי האומן בעד שכר טרחתו⁷, אז כיון שיש לו חלק בו גוי אדעתא דנפשיה עביד, וכן ב'ברייא הויז' ו'ציגעלניא' יראה שיהיה להגוי חלק בה, ואז מותר בהיתר גמור, ואין כאן מראית עין כלל במדינה זאת באלו הדברים⁸, ויש הפסד מרובה⁹.

אבל בקבלנות דהיינו כשתתן לי כך וכך יין שרף, או כשתתן לי כך וכך ציגעל או זכוכית תקח לך כך וכך שכר, בדוחק גדול יש להתיר.

ולא דמי למרחץ ולרחיים ולתנור ששם הריוח ידוע, והילכך אסור בקבלנות¹⁰, דכל הריוח שלוקח אצל האנשים נותן לישראל, אבל כאן באמת אין נפקא

א. היינו באריסות.

ב. כיון דבמדינה זאת הדרך ליתנם באריסות, אין כאן איסור מראית עין.

ג. לכאורה כוונתו להוסיף פה דכיון דהוי במקום הפסד, שרי אפילו היכא דהוי בפרהסיא, וכמבואר בבי" (סימן רמד ד"ה כתב המרדכי).

ד. בטור (ד"ה ורבינו האי) מביא דבמרחץ או תנור מותר בקבלנות, ובבי" (ד"ה ומה שכתוב) מביא דנראה להגיה דמותר בהבלעה ולא בקבלנות שכן הוא בפסקי הרא"ש. ומסיים דדעת הגאון מהר"י אבוהב דאפילו בקבלנות אסור, משום דכיון דאם לא עושה מלאכה בשבת יפסיד הישראל ריוח אותו היום, נמצא הישראל נהנה ממלאכת שבת ואסור והמג"א (בסק"ב) מביאו ופוסק כך דבמרחץ ורחיים אסור בקבלנות ודלא כב"ח שרוצה להתיר בקבלנות, וכן במשנ"ב (סק"י) נוקט לאיסור.

ה. עיין בכל זה בחיי אדם (שבת כלל ג' סט"ז), ובשו"ת חת"ס (אר"ח סימן ט).

ו. כמבואר לעיל בס"ב דאסור מדינא לשכור גוי על שנה.

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

וְבֵן שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוּל לָכֶם בְּלִבְיָהוּ לְדֹרֹתֵיכֶם (וי יב).

ומִכֵּן לָקַח מֵהָרֶגֶל אֶת הַמִּטָּה, וְחָג חוּגָה סָבִיב, וְהוּא עֹמֵד בְּאֶמְצַע וְלֹא יָכֹל לְעִבֵר הַמְּחוּגָה, עַד שֶׁהִבִּיא עָלָיו חֲזִיר מִצֵּיֶר, וְכִשְׂרָאָהוּ מִכֵּן, אָמַר: זֶה הוּא עַז פָּנִים גָּדוֹל. וּמֵהָרֶגֶל מְחוּגָה בְּתוֹךְ הָעֵגוּל הִרְאִישׁוֹן, וְעִבֵר הַחֲזִיר בְּעֻזּוֹתָו בְּשִׁתֵּי יָדָיו אֶת הָעֵגוּל הִרְאִישׁוֹן, וְלֹא יָכֹל לְעִבֵר [אֶת] הָעֵגוּל הַשְּׂנִי, וְחָזַר וּבָרַח.

וְכִשְׂרָאָה הַמְּכַשֵּׁף, שֶׁכָּל מִינֵי כְּשׁוּף לֹא הוֹעִילוּ לוֹ, שֶׁעִבְרוּ אֶת הַמְּחוּגָה וְנִזְיָקוּ אוֹתוֹ, אָמַר לְמַכֵּן: עֲשֵׂה אִתָּה. אָמַר לוֹ: אֲנִי לֹא אֶעֱשֶׂה שׁוֹם דְּבָר, רַק אֶקְרָא לְיָלָדִים שֶׁהֲרֵגְתָּ, וְנִעֲשׂוּ בְּךָ נִקְמָה. מִיָּד בָּאוּ וְנֶאֱסַפּוּ עָלָיו יָלָדִים קִטְנִים הֲרֵבָה מֵאֵד, וְנִפְּלוּ עָלָיו, וְלֹא הִשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עֶצֶם קֶטָן שְׁלֵם. כֵּן יֵאבְדוּ כָּל אוֹיְבֵיךָ הַגּוֹיִים אִמּוֹן.

מעשה השם מרבתינו יצחק אייזיק מקאמרנא

לְתַמוּנַת חֲתוּל וְחֵיּוֹת טְמֵאוֹת, וְהַתְּחִיל לְחַפֵּר תַּחַת קֶרֶקֶע הַבַּיִת, וְכִיּוֹן שֶׁתַּחַב אֶת רֵאשׁוֹ לְתוֹךְ הַבַּיִת, אִזְּ צָנְהוּ מִכֵּן שְׂפִיכָה, וְהִכָּה אוֹתוֹ הַיְהוּדִי מִכּוֹת אֲכָזְרִיּוֹת הַכָּה וּפְצוּעַ, עַד שֶׁנֶּשְׁבְּרוּ לוֹ יָד וְרֵגֶל. וְהִלֵּךְ הַכֹּהֵן לְבֵיתוֹ. וּבִבְרָקָה הִתְהַוָּה שְׂמֹחַת בְּרִית הַמִּילָה גְדוֹלָה מֵאֵד.

וּבְהִנְדַע לְהַכְמֵר, שֶׁכָּל זֶה עָשָׂה לוֹ מִכֵּן, קִבֵּל אוֹתוֹ לִפְנֵי הַשָּׁרִים, שֶׁיִּכְרִיחוּ אֶת מִכֵּן שֶׁיִּתְנַבַּח אִתּוֹ, עַד שֶׁהַשָּׁרִים הִסְפִּימוּ לוֹ. וְקִבְּעוּ לוֹ זָמַן, שֶׁיַּעֲמִדוּ שְׂנִיָּהֶם, וְכָל אֶחָד יַעֲשֶׂה מוֹפֵת שֶׁיִּתְגַּבֵּר וַיִּנְצַח אֶת חֲבֵרוֹ בְּמַקְהֵלוֹת עִם רֵב.

וְנִתְעַדוּ בַּיּוֹם הַמֵּיַעַד, כָּל הַשָּׁרִים וְהַכְּמָרִים וְהַמוֹן רֵב. וְאָמַר לוֹ מִכֵּן: עֲשֵׂה אִתָּה רֵאשׁוֹנָה מֵה שְׂתוּכָל. וְהַכְּמָר הִבִּיא עָלָיו כָּל מִינֵי רוּחֹת וְשִׁדְדֵי וְחֵיּוֹת רַעוֹת וְנַחְשִׁים וְעַקְרָבִים וְכָל מִינֵי מִזִּיקוֹן,

סֵפֶר לִי מוֹרֵי תְּמִי מוֹרֵינוּ הֲרַב אֲבָרְהָם מְרֻדְכֵי מְפִינְטָשׁוּב ז"ל, שֶׁהָיָה בְּכֶפֶר אֶחָד כְּמֵר אֶחָד, מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, שֶׁהָיָה מִמִּית יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל קִדְּם הַמִּילָה בְּכַשְׁפָּיו. פֶּעַם אַחַת אָרַע בְּרִית מִילָה לַיהוּדִי אֶחָד, שֶׁהָיָה דָר בְּכֶפֶר הַנִּיִּל, וְרָאָה מִכֵּן אֶלְקִי [הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוּשָׁה], שֶׁהַכְּמָר מְכִין עֲצָמוֹ לְהַרְגֵּךְ אֶת הַיָּלָד, וְנִסַּע מִכֵּן בְּקִיפָצָה לְשָׁם, וּבָא שְׂמֹה עִם תְּלַמִּידָיו, קִדְּם הַיָּלָד שֶׁלְּמַחְרָתוֹ הִתְהַוָּה הַמִּילָה, וְהַיְהוּדִי כְּבָדוּ מֵאֵד. וְאָמַר מִכֵּן לַיהוּדִי, שֶׁיִּשְׁגֹּר הַדְּלֵת וְכָל מַקוֹם פְּתוּחַ, וְלֹא יֵיחַ אֶף חוֹר קֶטָן אֶחָד שֶׁלֹּא יִסְתֵּם אוֹתוֹ, וְכִיּוֹן לוֹ מַקְלוֹת גְּדוֹלִים וְעֵבִים, וְכִשְׂיֵאֲמַר לוֹ 'הַכָּה', אִזְּ יִפֹּה בְּכָל כַּחוֹ.

וְכִשְׂהָיָה לְיָלָה, אִזְּ דָּפַק אֶחָד בְּדֵלֶת שֶׁיִּפְתַּח לוֹ, וְלֹא רָצָה הַיְהוּדִי, כִּאֲשֶׁר צָנְהוּ אוֹתוֹ אִישׁ הָאֲלָקִים. וְהִלֵּךְ הַכְּמָר בְּכַשְׁפִּים, וְהִחְלִיף צוּרְתוֹ

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים זי"ע

אברהם אבינו ע"ה

אאע"ה היה ראש למאמינים

ענין 'שבת'. כי בת עין מובחר נקודה שביסודה, מאיר בה שלשה אבות, ש' של אברהם אבינו המצוי בכל מיני מציאות של תורה ועבודה לשמה בלב נשבר, והוא המציא שכל הראשון, לחפור באר מים חיים, שאין שום מציאות בלתי הש"י אורו המתוק, וכשידע אדם שאלופו של עולם בכל תנועה, מיד יתפרדו כל פועלי או"י (תהלים צב ז), וימצא מקור באר מים חיים חיות אלהותו יתברך חיות ממש, וכל זה באמונה שלימה, אברהם י'האמין בה' (בראשית טו ו), ועשה הכל 'צדקה' וחסד ורחמים על ידי אמונה שלימה, והוא מובחר האבות, חיות כל הנמצאים שבעולם.

וזה 'שבת' ש' מתקשר ב'בית' עין שביסודה, ושם ביסודה נקודה ממובחר הברורין שבת כולו טוב, ושם השביתה ונייחא, וממשיך שביתה ונייחא להחזיר הכל לטוב גמור, וכל העשר ספירות בכל בחינותיהם בריאה יצירה עשיה, שמאיר אור אלהותו יתברך בכל המציאות, הכל נכללן בבחינות טוב גמור הארת עתיקא קדישא, כי בשבת עולין וטועמין כל העולמות והנשמות, מתכלית הטוב גמור הארות עתיקא קדישא מאיר לכל ישראל, לכל בחינות נקודה שבישראל, שעליה נהרג ונשרף ונצלב ונקברין חיים על קדושת שמו הגדול, הכל מאיר וטועם אור מהארות עתיק יומין.

זוהר ח' ח"א דף כא :

אאע"ה קיים כל התורה קודם מתן תורה

המצות שקיים אברהם קודם מתן תורה, הוא שקידש הצלם של יצר טוב, וזיכך גם צלם של יצר הרע להחזירו לקדושה. כי אחר חטא אדה"ר שנתערב הטוב ברע, נתערבו בחינות הצלם, וצריכין זיכוך ע"י תורה ומצות, וכשמזככין אותו חלק טוב של הרעים, נקשר אל הטוב, והרשעים נאמר (תהלים ז ז) 'יגמר נא רע רשעים' כולו רע, ונקרא

התיקון, וכולם היו מכעיסין, בין ראשונים ואחרונים. י'אברהם קבל שכר' ואור של כל דור המבול (אבות ה ג), דהמחשבות קדושות והשמחה והדביקות והחיות של תורה ומצות, הם עצמם עולם הבא וגן עדן. וכן ההיפוך, מחשבות והתלהטות היצר הרע וכעס וגאווה, הוא עצמו אש של גיהנם, וכל נשמה מעורב טוב ורע, ויש לה חלק בתורה ועבודה ואורות עליונים.

ואם הנשמה נוטה לצד הרע, אז אלו הקדושות והחלקים של התורה הולכין לצדיק, ומוסיף כח ודביקות ואהבה בעבודת הש"י, וכמו כן חלק הרע וכעס וגאווה של הצדיק הולך אל הרשע, הרודף אחר התלהטות יצה"ר ותאות עוה"ז, והרשע מקבלם בסבר פנים יפות כי הם חיותו חיות ותאות עוה"ז. ואברהם 'קבל' עליו לתקן 'שכר כולם' של דור המבול...

נוצר חסד' אבות ה ג

מסכת ע"ז של אאע"ה היה מענין הגאווה

ואמר 'מאד מאד הוי שפל רוח' (אבות ד ד). כי ענין גאווה הוא ממש ע"ז, ואין עצה בהמלט ממנו, אלא הש"י עוזר. וארבע מאות פירקי דמסכת עבודה זרה של אברהם אבינו (ע"ז יד ז), היה מענין הגאווה, כי גאווה ממש עובד אל נכר, והוא עצמו עבודה זרה צואה ורתתת...

נוצר חסד' אבות ד ד

בדורו של אאע"ה היו ל' צדיקים

בימיו של אברהם היה בעולם שלשים צדיקים מאנשיו, כך קבלה בידם לששים רבוא. לכל עשרים אלף צדיק כאברהם, שיעלה את כולם לחיי העוה"ב. 'אם אמצא בסדום' (שם יח כו), אבל בכל העולם פשיטא שהיו כמה צדיקים, תלמידי שם ועבר ותלמידיו של אברהם.

זוהר ח' ח"ב דף ערב :

אאע"ה הוא שורש מדות טובות

אברהם ראש עולם התיקון, ושורש כל מדות טובות.

נוצר חסד' אבות ה יט

הש"ת לימד לאאע"ה מידות טובות

מצינו אצל הקב"ה שאמר לאברהם אבינו במדת חסד 'אם אמצא בסדום חמישים צדיקים' (בראשית יח כו), גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שאין שם אף צדיק אחד, ולמה לא סילקו תיכף אין שם בסדום אפי' צדיק אחד, אפילו שיהיה צדיק נגד הרשעים שבעיר, ולכן דייק 'בתוך העיר', דהיינו אף שהם רשעים גמורים, אבל נגד רשעת סדום הם צדיקים וגם זה לא נמצא, ואין שם לא ארבעים ולא שלשים ולא כלום.

אלא שלא נכנס לתוך עומק דבריו, אלא מה ששאל השיב והמתין עד שסיים דבריו כל דבור ודבור, ואח"כ השיבו יונשאתי לכל המקום בעבורם, 'לא אשחית', 'לא אעשה בעבור הארבעים', עד 'לא אשחית בעבור העשרה', ולא נכנס לתוך עומק דבריו להשיב לו תיכף ולא נמצא שם עשרה.

וכן כיוצא בזה, ילמד אדם מדה לטובה, שלא ישיב לחבירו אלא מה ששואל, ולא יעמיק לסלקו תיכף מכל וכל, עד שלא יהיה לחבירו מה לדבר...

נוצר חסד' אבות ה ז

'מת' אין בו צלם, כי אין שום בחינות צלם אלא לבחינות טוב.

נוצר חסד' אבות ג יד

אברהם לא היה לו תורה שבכתב, אלא תורה שבעל פה למד במתיבתא דרקינא כפי רוחניות הדברים וסודן, וידע איך להתנהג שלא יפגום שום דבר למעלה.

'היכל הברכה' בראשית דף קמח.

קיים אברהם אבינו אפילו עירובי תבשילין (יומא כח ז), ומכל שכן טבילות בעל קרי לתורה ולתפלה. 'תקנת עזרא' גימ' 'ברכת התורה'. ובאמת נראה שהיה נהוג בה מדורות הנביאים וקודם.

ואין לך להאריך, אם קיים אברהם כל דיקדוקי סופרים ומכל שכן טבילות בעל קרי החמורה. אשר כל נפש הזכה מרגיש, שאי אפשר לומר שום דיבור בהארה עליונה הידוע לבעלי עבודה בנפש המשכלת אם לא טבל לקריו, מכל שכן אברהם וביתו שקיים כל התורה וכל מילי דרבנן, שטבל לתורה ולתפלה.

זוהר ח' ח"ב דף רסט.

ענין עשרה נסיונות שנתנסה אאע"ה

ענין נסיונות אברהם, שנפל ממדרגתו במצרים, וכיוצא ביד שמאל יצר הרע בדינים, ועל ידי אמונתו וצדקתו נתחזק בגבורה תקיף על יצר הרע, ולא דחה אותו אלא המתיק אותו, והחזירו לימין לאור גמור, לתכלית הטוב מלאך הקדוש, מסייע לעבודה ולחזוותא דשמעתתא כמו שעשה משה רבינו.

והן הן נסיונות הצדיקים, להחזיר השמאל לימין, להעלות היצר, גבורות שנפלו בקליפות ונעשה שד, לנסות אותו להשיב לשרשו גבורות קדושות כולו טוב, ויהיה מלאך קדוש. וכל זה על ידי כפיות יצרם מן מדות רעות ואהבות, להחזירם לעבודת הקדושה 'אהבה בתענוגים' (שה"ש ז ז) בכל מדות טובות. והן הן נסיונות לאברהם.

ובעקדה היה הגמר של כל עשר נסיונות שלו, שהחזיר כל עשר ספירות דגגה לצלם קדוש אלהים קדושים בכל מיני קדושות ונגמר בעקדה, שכלל השמאל לימין, שהגבורות נתרוממו אל שורשן, שהם בשורש השרשים כלם חסדים טובים ומאירים.

זוהר ח' ח"ד דף קמה :

ענין ירידת אאע"ה למצרים

'יורד אברם מצרימה' (בראשית יב ז). הקריב וירד להעלות הניצוצין לצורך יחוד שמו יתברך, והקריב לבו לאל אחד לבוא מצרימה... וזה שלש 'מצרימה' של אברם יחוד בסוד עולמות נשמות אלהותו יתברך, במקנה בכסף ובזהב. אבל ליצחק עלה כליל, נאמר (שם כו ב) 'יאל תרד', למדריגות התחתונות לעשות שם יחוד, כי הם יעלו אליך בלתי ירידה אל תרד מצרימה.

'היכל הברכה' דברים דף קס :

אאע"ה קיבל שכר כנגד העשרה דורות שהיו לפניו

מנח עד אברהם היו כולם מעולם

ומשפע מצות תפולין

בלב מלא רגש גיל וחדוה, ברינה ובשמחה ובחרדת קודש, נשגב מלוא הטנא ברכות מאלפות, קדם עטרת ראשינו ותפארתנו, מאור עינינו, מזרה דרכנו

כ"ק מרן ארמז"ר שליט"א

לרגל שמחת הבר מצוה

לנכדו כמר שמעון נתן נטע נ"י

בן הרה"צ אברהם מרדכי סאפרין שליט"א

ראש כולל הוראה בביהמ"ד

יהא רעווא שלאילן רבא יתעביד, לתפארת שושילתא קדישאה, וזיכה מורינו ורבינו לרוות ממנו ומכל יוצ"ה מלא חפניים נחת דקדושיא מתוך בריות גופא ונהורא מעליא אמן סלה.

הנהלת המוסדות

מוסדות קאמראנא בארץ הקודש
רח' אורח הירח 48
ירושלים
טלפון: 03-5227777
פקס: 03-5228814